

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **J. R.**
zastoupená advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2023, č. j. 17154/23/5200-10422-709827,
ve věci daně z příjmů fyzických osob

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 2. 2022, č. j. 618278/22/3205-51521-806381, ve věci daně z příjmů fyzických osob (dále jen „DPFO“) za zdaňovací období roku 2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že její otec vytvořil a provozoval obchodní závod jako zemědělský podnikatel. Otec zemřel 30. 4. 2017, jako své dědice povolal žalobkyni a její sestru, kdy žalobkyni odkázal podíl 55 % na obchodním závodě, sestře podíl 45 %. Rozhodnutí ve věci pozůstalosti nabylo právní moci 16. 4. 2018, v tentýž den žalobkyně a její sestra prodaly obchodní závod za smluvní cenu. Žalobkyně nesouhlasí s tím, jak správní orgány rozhodly ohledně nabývací hodnoty obchodního závodu (pro účely výdajů vztahujících se k prodeji obchodního závodu). Žalobkyně především považuje za nezákonnou definici dne nabytí dědictví dovozenou žalovaným. Podle žalobkyně je za den nabytí nutno považovat až den faktického nabytí obchodního závodu, tedy den právní moci rozhodnutí o pozůstalosti. Dále nesouhlasí se způsobem ocenění obchodního závodu, podle žalobkyně měl být použit § 24 odst. 4 zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOM“).
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že dědic nabývá dědictví zpětně ke dni smrti zůstavitele, rozhodnutí o nabytí dědictví je deklaratorní. Hodnota obchodního závodu nemohla být v tomto případě určena podle § 24 odst. 4 ZOM, neboť tento způsob je výslovně určen pro ocenění majetku při prodeji obchodního závodu, nikoli pro určení výdaje podle § 10 odst. 5 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“). Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobkyně a její sestra prodaly 16. 4. 2018 obchodní závod Arcibiskupství Olomouckému za sjednanou cenu 377 762 483 Kč. Obchodní závod nabyly jako dědictví ze závěti po otci, zemřelém X, přičemž podíl žalobkyně činil 55 %. Usnesení Okresního soudu v Bruntále ve věci pozůstalosti nabylo právní moci 16. 4. 2018. Žalobkyně podala nejprve v roce 2019 daňové přiznání k DPFO za rok 2018, v něm uvedla dílčí základ daně podle § 10 ZDP ve výši 150 153 346 Kč, a daň jí byla vyměřena v souladu s daňovým tvrzením. V roce 2021 podala žalobkyně dodatečné daňové přiznání k DPFO za rok 2018, v něm uvedla dílčí základ daně podle § 10 ZDP ve výši 0 Kč s odůvodněním, že právně relevantním dnem nabytí dědictví je 16. 4. 2018. Proti dodatečnému platebnímu výměru na DPFO za rok 2018 ze dne 1. 10. 2021 podala žalobkyně odvolání, kterému bylo částečně vyhověno rozhodnutím správce daně ze dne 21. 2. 2022. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 24. 5. 2023.
6. Jak přílehavě uvedl žalovaný v bodě 37 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podstatou této věci je rozdílný náhled účastníků na výši uznatelného výdaje k příjmům podle § 10 odst. 1 písm. b) ZDP, kdy výdajem je podle § 10 odst. 5 ZDP *cena, za kterou poplatník věc prokazatelně nabyt, a jde-li o věc nabytou bezúplatně, cena určená podle zvláštního právního předpisu o oceňování majetku ke dni nabytí* (podtržení přidáno soudem). Otázkou dne nabytí se žalovaný zabýval podrobně a podle názoru soudu zcela správně v bodech 38 až 42 odůvodnění napadeného rozhodnutí, za použití příslušných ustanovení zákona č. 89/2012

Sb., ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 292/2013 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Soud se s jeho závěry ztotožňuje a odkazuje na ně. Stručně řečeno, žalobkyně nabyła podíl na obchodním závodu dnem úmrtí zůstavitele, když ze závěti nevyplývala žádná odkládací podmínka. Rozhodnutí soudu ve věci pozůstalosti je rozhodnutím deklaratorním, s účinky nabytí dědictví zpětně ke dni smrti zůstavitele. Argumentace žalobkyně v žalobě na tom nemůže nic změnit, neboť se opírá jen o komentářovou literaturu, z níž navíc účelově vytrhává pouze části, případně o judikaturu, vztahující se ovšem k jiné otázce a jiné právní úpravě (rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 Afs 88/2010-51, který řešil situaci podle dříve platného zákona o správě daní a poplatků, otázku, zda je možno vydat platební výměr na daň někomu z dědiců, pokud není dosud rozhodnuto o dědictví). Pokud jde o použitelnost § 239a zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), k tomu se již příleňavě vyjádřil žalovaný v bodě 40 odůvodnění napadeného rozhodnutí a žalobkyně v žalobě pouze opakovala svou námitku, aniž by reagovala na argumentaci žalovaného. *V tomto ohledu lze připomenout, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán* (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Pokud jde o citaci z rozsudku NSS ze dne 24. 6. 2020, č. j. 4 Afs 89/2020-44, soud uvádí, že na rozdíl od žalobkyně neshledává v předmětné zákonné úpravě žádné nejasnosti či nesrovnalosti, které by měly jít k tíži státu a nikoli daňového poplatníka. Pro určení dne nabytí majetku pak nejsou rozhodné skutečnosti, uvedené v žalobě, totiž ani to, že žalobkyně do dne právní moci rozhodnutí o pozůstalosti nemohla nakládat s obchodním závodem jako s vlastním majetkem, ani to, že jej nezařadila do svého obchodního majetku.

7. Otázkou způsobu ocenění obchodního závodu při jeho nabytí, pro účely výdajů podle § 10 odst. 5 ZDP, se žalovaný zabýval podrobně a podle názoru soudu zcela správně v bodech 44 až 59 odůvodnění napadeného rozhodnutí, za použití ZDP a ZOM, s přihlédnutím k prováděcí vyhlášce (č. 441/2013 Sb.). Soud se s jeho závěry ztotožňuje a odkazuje na ně. Stručně řečeno, obchodní závod se ocení podle § 24 odst. 1 ZOM, neboť vyhláška nestanoví použití způsobu uvedeného v odst. 2 a 3 tohoto ustanovení. Zároveň v daném případě nebylo možno použít § 24 odst. 4 ZOM, neboť podle něj se postupuje u ocenění prodeje obchodního závodu, kdežto v daném případě se jednalo o ocenění závodu při jeho nabytí, pro účely výše výdajů. Pokud žalobkyně i zde argumentovala dnem nabytí 16. 4. 2018, soud odkazuje na odst. 6 tohoto rozsudku. Pokud jde o použitelnost § 24 odst. 4 ZOM pro tento případ, k tomu se již příleňavě vyjádřil žalovaný v bodech 53 až 57 odůvodnění napadeného rozhodnutí a žalobkyně v žalobě pouze opakovala svou námitku, aniž by reagovala na argumentaci žalovaného. K hypotetickým úvahám v žalobě soud vlastně nemá, co by uvedl, neboť z obsahu správních spisů vyplývá, že smlouva o koupi obchodního závodu byla uzavřena s účinností ke dni 16. 4. 2018 (teoretické úvahy žalobkyně, že by smlouva mohla být sjednána se zpětnou účinností ke dni smrti zůstavitele) a předmětem prodeje byl obchodní závod (nikoli jednotlivé části majetku, které by žalobkyně mohla danit odlišně).
8. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

9. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 8. srpna 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu